

Veľkonočná nedeľa, 5.4.2026

Začína to v hlbine a tichu...

Jonáš 2, 7: **Zostúpil som do zeme až k základom vrchov, jej závory sa zavreli za mnou na veku. Ty si však vytiahol život môj z jamy, Hospodine, Bože môj.**

Veľkonočné ráno si zvykneme spájať so svetlom. S prázdny hrobom. S radosťou, ktorá prichádza po bolesti. Božie slovo nás dnes ale vedie na celkom iné miesto. Nie k otvorenému hrobu. Ale do tmy. Do hlbiny. Do priestoru, kde človek stráca pôdu pod nohami.

Celkom cielene som vybrala na toto dnešné veľkonočné ráno biblický text z proroka Jonáša. Toho Jonáša, ktorý sa modlí z miesta, ktoré vyzerá ako hrob. Sám hovorí: „**Z útrobo podsvetia som volal...**“ Opisuje, ako ho obklopila voda, ako sa nad ním zatvorila hlbina, ako sa mu riasy omotali okolo hlavy. To nie je len poetická reč starého Orientu. To je doslova reč smrti. Slová človeka, ktorý už nemá kam ísť, ktorý klesol na úplné dno.

Biblický text v originále používa slovo „šeól“ – podsvetie. Nie je to len miesto smrti. Je to stav. Stav úplnej bezmocnosti. Miesto, kde človek už nič nevie zmeniť. Kde končia naše možnosti, naše plány, naše sily. Miesto, kde sa končí naše „ja“. A práve tam, v tejto temnote, zaznieva modlitba „**Ty si však vytiahol život môj z jamy...**“.

Biblické komentáre poukazujú na niečo zvláštne. Táto modlitba nie je výkrikom človeka v hlbine smrti. Je to modlitba človeka, ktorý už zakúsil záchranu, hoci miesto, situácia, ostala zatiaľ nezmenená. A práve **tu sa začína Veľká noc. Nie až pri prázdnom hrobe.** Nie až v okamihu víťazstva. **Ale tu. V tme, kde ešte nič nenasvedčuje tomu, že príde zmena. V tme, kde všetko vyzerá ako koniec.**

Aj Ježiš Kristus vstúpil do takejto hlbiny. Do ticha hrobu. Do priestoru, kde sa zdalo, že všetko skončilo. Ale práve tam, v temnote hrobu sa začína nový život. Pán Boh konal ešte skôr, ako sa čokoľvek navonok zmenilo.

V tom je pre mňa zázrak veľkonočného rána. Zázrak, ktorý je nádejou pre každý jeden deň nášho života. Zázrak, ktorý je potvrdením slov z knihy Žalospievov „**Hospodinove skutky lásky neprestávajú, lebo Jeho milosrdenstvo sa nekončí; obnovujú sa každého rána, veľká je Tvoja vernosť.**“ (Žalosp 3, 22-23).

Tak, ako Jonáš zažil svoju hlbinu v útrobach veľkej ryby, ako ju zažil Boží Syn v ríši mŕtvych, tak aj my poznáme svoje hlbiny. Aj my máme miesta, kde sme celkom na dne. Kde nevidíme riešenie a máme pocit, že je koniec. **Veľkonočné posolstvo nie je len o zázračnom vzkriesení Božieho Syna, je svedectvom o Božom konaní tam, kde my, ľudia, vidíme len beznádej a koniec.**

Rozmýšľala som o tom, prečo Jonáš, aj keď je ešte v bruchu veľkej ryby, vo svojej modlitbe už hovorí, ako by bol zachránený. „**Ty si však vytiahol život môj z jamy...**“ Nie „ešte len vyvedieš“, ale „vyvedol si“. Ako keby už bol zachránený. Niečo také, aspoň podľa mňa, môže povedať len človek, ktorý pozná svojho Boha. A propo, otázka: **Poznáš svojho Boha?** Jonáš ešte nestojí na pevnej zemi. Ešte sa nič nezmenilo. A predsa hovorí o Božom konaní ako o niečom, čo sa už stalo, pretože si je istý, že sa to stane. Nie preto, že by videl zmenu. Ale preto, že **pozná vernosť svojho Boha.**

A podobne to vidíme aj u Pána Ježiša. A niekoľkonásobne krát. Na kríži, uprostred utrpenia, Boží Syn vyslovuje slová: „**Je dokonané!**“ Nie je to len konštatovanie smrti. Je to vyhlásenie, že dielo je naplnené, Božia spravodlivosť bola dokonale naplnená. Je to oznámenie víťazstva ešte uprostred utrpenia.

Na kríži zaznieva z úst Pána Ježiša aj modlitba: „**Otče, do Tvojich rúk porúčam svojho ducha.**“ (Lk 23,46) To nie sú slová rezignácie, ani prostého odovzdania sa. Sú to slová

dôvery. Dôvery, ktorá aj napriek takmer dokončenému víťazstvu smrti, jasne hovorí a vyznáva, kto bude mať konečné slovo. Podobne ešte pred svojou smrťou, Pán Ježiš opakovane svojim učeníkom hovorí: „**Syn človeka bude vydaný... zabijú ho, ale na tretí deň vstane z mŕtvych.**“ (Mk 8,31) Hovorí o vzkriesení ešte predtým, než sa čokoľvek začne diať.

Takáto viera nečaká na dôkazy. Ona vyrastá zo vzťahu. Z poznania, kým Pán Boh je. Preto môže Jonáš povedať: „**Ty si ma vytiahol**“, aj keď je ešte v hlbine. A preto môže Ježiš zveriť svoj život Otcovi, aj keď stojí na prahu smrti.

Práve tu niekde sa učíme, čo znamená veriť. Nie len vtedy, keď už stojíme pri prázdnom hrobe. Ale ešte vtedy, keď sme len na ceste k nemu. Nie len vtedy, keď už vidíme zmenu. Ale ešte vtedy, keď ju len Pán Boh pripravuje.

Vzkriesenie nezačalo, až keď sa odvalil kameň. Ani vtedy, keď ženy uvideli prázdny hrob. Vzkriesenie začalo skôr. Začalo v okamihu, kedy Boží Syn odovzdal svojho ducha svojmu Otcovi. Pretože **to najhlbšie tajomstvo Veľkej noci nie je v otvorenom hrobe, ale opäť a zase v postoji nášho srdca.** A preto je viera niekedy taká náročná. Pretože nás pozýva veriť tomu, čo ešte nevidíme, i keď vieme, že je nám to už dané a zasľúbené vernosťou nášho nebeského Otca. Pozýva nás modliť sa „**Ty si ma vytiahol**“, aj keď sa ešte cítime uprostred hlbiny.

Božie konanie totiž nikdy nekončí len pri záchrane a vzkriesení. Ani príbeh Jonáša nekončí tým, že ho veľká ryba vyplula na súš. Práve tu sa začína jeho nová cesta. Cesta do Ninive. Cesta v ústrety tomu, aby sa aj on podieľal na Božej záchrane ľudí. A presne to sa deje vo veľkonočné ráno. Vzkriesenie nie je len šťastný koniec príbehu, ktorý sa skončil takmer tragicky. **Vzkriesenie je nový začiatok. Nový smer. Nový život.**

Pán Ježiš nevstal z mŕtvych len preto, aby dokázal svoju moc. Nevstal preto, aby nám odkázal: „*Vidíte, ja som to zvládol!*“. On vstal preto, aby otvoril cestu. Cestu, na ktorú pozýva každého z nás. Cestu do života, ktorý je premenený. Premenený mocou Kristovho vzkriesenia. Práve táto premena nás robí tými, ktorí sa začnú spolupodieľať na Božej záchrane ľudí a celého sveta. Robí nás nielen divákmi, ale hlavnými hercami, hlavnými postavami v príbehu zvestovania evanjelia celému svetu.

Veľká noc nás dnes nepozýva len veriť, že Ježiš Kristus vstal z mŕtvych. Pozýva nás žiť z tejto viery. Pozýva nás v dôvere vyznávať: „*Pane Bože, verím, že konáš, aj keď to nevidím.*“ Pretože Veľká noc nekončí pri hrobe. Jej pokračovaním je cesta viery každého z nás. Je pozvaním do vzťahu dôvery s naším nebeským Otcom, ktorý koná, On zachraňuje, On má moc a volá každého z nás, aby sme sa stali každodennými svedkami zázraku vzkriesenia a Božej moci. Amen.